Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

16 януари 2025 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕС) № 952/2013 — Митнически кодекс на Съюза — Делегиран регламент (ЕС) 2015/2446 — Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 — Свободни зони — Промяна в митническия статус на несъюзни стоки към съюзни такива — Отчетност на титуляря на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона — Оправдани правни очаквания — Сила на пресъдено нещо“

По дело C-376/23

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд, Латвия) с акт от 14 юни 2023 г., постъпил в Съда на 15 юни 2023 г., в рамките на производство по дело

„BALTIC CONTAINER TERMINAL“ SIA

срещу

Valsts ieņēmumu dienests,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: I. Jarukaitis, председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на пети състав, D. Gratsias (докладчик) и E. Regan, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за „BALTIC CONTAINER TERMINAL“ SIA, от M. D. Kiseļevs и A. Zieds, valdes locekļi,

– за латвийското правителство, от E. Bārdiņš, J. Davidoviča и K. Pommere, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от E. Kalniņš и F. Moro, в качеството на представители,

* Език на производството: латвийски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 11 юли 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на:

– член 79, параграф 1, буква а) и параграф 3, буква а), член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Съюза“),

– член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28 юли 2015 година за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза (ОВ L 343, 2015 г., стр. 1).

– общите принципи на защита на оправданите правни очаквания и на силата на пресъдено нещо.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между „BALTIC CONTAINER TERMINAL“ SIA (наричано по-нататък „Baltic Container“) и Valsts ieņēmumu dienests (данъчна администрация, Латвия) по повод плащането на вносни мита и на данъка върху добавената стойност (ДДС) за стоки, изведени от свободната зона на пристанището в Рига (Латвия).

Правна уредба

Правото на Съюза

Митническият кодекс на Съюза

3 Според член 5 от Митническия кодекс на Съюза, озаглавен „Определения“:

„За целите на Кодекса се прилагат следните определения:

[…]

12) „митническа декларация“ означава актът, с който дадено лице изразява в установената форма и по установения начин желанието си за поставяне на стоки под определен митнически режим, като посочва където е уместно специфични мерки, които следва да бъдат приложени;

[…]

16) „митнически режим“ означава всеки един от следните режими, под които могат да бъдат поставени стоките съгласно Кодекса:
   а) допускане за свободно обращение;
   б) специални режими;
   в) износ;

[…]

22) „митнически статус“ означава статусът на стоките като съюзни или несъюзни стоки;

23) „съюзни стоки“ означава стоки, които попадат в една от следните категории:
   а) стоките, които са изцяло получени на митническата територия на [Европейския съюз] и които не съдържат в себе си стоки, внесени от държави или територии извън митническата територия на Съюза;
   б) стоките, въведени на митническата територия на Съюза от държави или територии извън тази територия и допуснати за свободно обращение;

   […]

24) „несъюзни стоки“ означава стоките, различни от посочените в точка 23, или стоките, които са загубили своя митнически статус на съюзни стоки;

[…]“.

4 Член 79 от този кодекс, озаглавен „Възникване на митническо задължение при неизпълнение“, предвижда:

„1. Митническо задължение при внос на стоки, подлежащи на облагане с вносни мита, възниква при неизпълнение на което и да е от следните:

а) едно от задълженията, установени в митническото законодателство във връзка с въвеждането на несъюзни стоки на митническата територия на Съюза, тяхното отклоняване от митнически надзор или движението, усъвършенстването, складирането, временното складиране, временния внос или разпореждането с тези стоки на тази територия;

[…]

3. В случаите по букви а) и б) от параграф 1 длъжникът е едно от следните лица:

а) лицето, което е трябвало да изпълни съответното задължение;

[…]“.

5 Член 158, параграф 1 от посочения кодекс, озаглавен „Митническа декларация за стоки и митнически надзор на съюзни стоки“, гласи:

„Всички стоки, предназначени да бъдат поставени под митнически режим, с изключение на режим свободна зона, се обхващат от митническа декларация, подходяща за конкретния режим“.

6 Член 188 от същия кодекс, озаглавен „Проверка на митническа декларация“, предвижда:

„За целите на проверката на точността на данните, съдържащи се в приетата митническа декларация, митническите органи могат:

а) да извършат проверка на декларацията и придружаващите документи;

б) да изискат от декларатора да предостави други документи;

в) да извършат проверка на стоките;

г) да вземат проби за анализ или за подробно изследване на стоките“.

7 Член 201 от Митническия кодекс на Съюза, озаглавен „Обхват и въздействие“, който е част от дял VI, озаглавен „Допускане за свободно обращение и освобождаване от вносни мита“, гласи:

„1. Несъюзните стоки, предназначени за пазара на Съюза или за лична употреба или за потребление в рамките на митническата територия на Съюза, се допускат за свободно обращение.

2. Допускането за свободно обращение включва следното:

а) събирането на дължимите вносни мита;

б) събирането ако е целесъобразно на други вземания, предвидени в съответните действащи разпоредби за събирането им;

[…]

3. Допускането за свободно обращение придава на несъюзните стоки митнически статус на съюзни стоки“.

8 Дял VII от този кодекс се отнася до специалните митнически режими. Глава I от дял VII, която включва членове 210—225, установява общите разпоредби относно тези специални митнически режими.

9 Член 210 от посочения кодекс, озаглавен „Обхват“, гласи:

„Стоките могат да бъдат поставени под всеки един от следните специални режими:

[…]

б) складиране, ко[е]то включва митническо складиране и свободни зони;

[…]“.

10 Член 211, параграф 1, буква б) от същия кодекс гласи следното:

„Разрешение от митническите органи се изисква за:

[…]

б) операциите в съоръжения за складиране за митническо складиране на стоки, с изключение на случаите, когато оператор на съоръженията за складиране са самите митнически органи“.

11 Член 214 от Митническия кодекс на Съюза, озаглавен „Отчетност“, предвижда:

„1. С изключение на режим транзит или освен ако е предвидено друго, титулярят на разрешението, титулярят на режима и всички лица, извършващи дейности по складиране, изработка или усъвършенстване на стоки или покупка или продажба на стоки в свободни зони, трябва да водят подходяща отчетност във форма, одобрена от митническите органи.

Отчетността съдържа информацията и данните, които позволяват на митническите органи да осъществяват надзор на съответния режим, особено по отношение на идентифицирането на стоките, поставени под този режим, техния митнически статус и тяхното движение.

[…]“.

12 Член 215 от този кодекс, озаглавен „Приключване на специален режим“, гласи:

„1. В случаите, различни от режим транзит и без да се засяга член 254, специален режим се приключва, когато стоките, поставени под този режим, или обработените продукти се поставят под следващ митнически режим, са изведени от митническата територия на Съюза или са унищожени, без да са останали отпадъци, или са изоставени в полза на държавата съгласно член 199.

[…]“.

13 Според член 247 от посочения кодекс, озаглавен „Несъюзни стоки в свободни зони“:

„1. Докато останат в свободната зона несъюзните стоки могат да бъдат допуснати за свободно обращение или поставени под режим активно усъвършенстване, временен внос или специфична употреба при условията, предвидени за тези режими.

В тези случаи стоките не се считат за поставени под режим свободна зона.

[…]“.

Делегиран регламент 2015/2446

14 Според член 1 от Делегиран регламент 2015/2446, озаглавен „Определения“:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

[…]

22) „основен референтен номер ([master reference number] MRN)“ означава регистрационният номер, който компетентният митнически орган дава на декларациите и уведомленията, посочени в член 5, параграфи 9—14 от [Митническия кодекс на Съюза], на операциите ТИР и на доказателствата за митническия статус на съюзни стоки;

[…]“.

15 Дял V, глава 1, раздел 3 от този делегиран регламент, който включва членове 123—127, урежда правилата за доказване на митническия статус на съюзни стоки. Според тези членове митническият статус на съюзните стоки може да се докаже с документ „T2L“ или „T2LF“, с фактура или с транспортен документ, в който е посочен кодът „T2L“ или „T2LF“, придружен от подписа на изпращача или, при липса на такъв, от заинтересованото лице, с морски манифест или с карнетите ТИР, АТА, както и с „формуляр 302“, свързан с превоза на стоки в съответствие със Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили, подписано в Лондон на 19 юни 1951 г.

16 Член 178 от посочения делегиран регламент, озаглавен „Отчетност“, гласи:

„1. Отчетността по член 214, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза] съдържа следното:

[…]

б) основния референтен номер (MRN) или — когато няма такъв — друг номер или код за указване на митническите декларации, въз основа на които стоките са поставени под специален режим, както и — когато режимът е бил приключен по силата на член 215, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза] — сведения за начина на приключване на режима;

в) данни, с които еднозначно се указват митническите документи, различни от митническите декларации, всякакви други документи, отнасящи се до поставянето на стоките под специален режим, и всякакви други документи, отнасящи се до съответното приключване на режима;

[…]

2. При свободните зони освен сведенията по параграф 1 отчетността съдържа също така следното:

а) данните за указване на транспортните документи за стоките, въвеждани в свободните зони или извеждани от тях;

[…]

3. Митническите органи могат да отменят изискването за част от сведенията по параграфи 1 и 2, когато това не се отразява неблагоприятно на митническия надзор и контрол върху използването на специален режим.

[…]“.

Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447

17 Член 226 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 343, 2015 г., стр. 558), озаглавен „Основен референтен номер (MRN)“, който се отнася до подробни правила за прилагането на член 172 от Митническия кодекс на Съюза, който от своя страна е озаглавен „Приемане на митническа декларация“, гласи:

„С изключение на случаите, когато митническата декларация се прави в устна форма или чрез действие, което се счита за митническо деклариране, или когато митническата декларация е под формата на вписване в отчетността на декларатора в съответствие с член 182 от [Митническия кодекс на Съюза], митническите органи уведомяват декларатора за приемането на митническата декларация, предоставят му нейния основен референтен номер (MRN) и му съобщават датата на приемането ѝ.

Настоящият член не се прилага до датите съответно на въвеждането на автоматизираната система за износ и новата компютризирана система за транзита и подобрението на националните системи във връзка с вноса, посочени в приложението към Решение за изпълнение 2014/255/ЕС [на Комисията от 29 април 2014 година за създаване на работна програма за Митническия кодекс на Съюза (ОВ L 134, 2014 г., стр. 46)]“.

Латвийското право

Постановление № 500 на Министерски съвет за установяване на правила относно митническите складове, временното складиране на стоки и свободните зони

18 Параграф 77 от Ministru kabineta noteikumi № 500 „Muitas noliktavu, pagaidu uzglabāšanas un brīvo zonu noteikumi“ (Постановление № 500 на Министерски съвет за установяване на правила относно митническите складове, временното складиране на стоки и свободните зони) от 22 август 2017 г. (Latvijas Vēstnesis, 2017, № 173) предвижда:

„Лицето, в чиято свободна зона се складират, обработват, продават или закупуват несъюзни стоки, гарантира, че стоките, поставени на склад в свободната зона, се вписват в отчетността и се идентифицират“.

19 Според параграф 79 от това постановление:

„Съответното лице трябва да представи месечен отчет в срока, определен в одобрението, за несъюзните стоки, въведени в свободната зона, изведени от нея и вписани в отчетността през предходния месец, като посочи номера на митническия документ или номера на товарителницата, под който стоките са въведени и изведени от свободната зона, или да предостави онлайн достъп до счетоводната система на стоките на служителите на данъчната администрация“.

Закон за административното производство

20 Член 153, параграф 3 от Administratīvā procesa likums (Закон за административното производство) от 25 октомври 2001 г. (Latvijas Vēstnesis, 2001 г., бр. 164), гласи:

„Фактите, приети за доказани в мотивите на съдебно решение, придобило силата на пресъдено нещо, не подлежат на повторно доказване при разглеждане на административно дело между същите страни“.

Закон за съдебната власт

21 Член 16, параграфи 3 и 4 от Likums „Par tiesu varu“ (Закон за съдебната власт) от 15 декември 1992 г. (Latvijas Vēstnesis, 1993 г., бр. 1/2) предвижда:

„(3) В съответствие с процедурите, предвидени в закона, съдебните решения са задължителни за съдилищата, когато същите разглеждат други дела, свързани с делото, по което е постановено съответното съдебно решение.

(4) Такива решения имат силата на закон, задължителни са за всички лица и трябва да бъдат зачитани по същия начин, както законите“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

22 Жалбоподателят в главното производство Baltic Container е титуляр на разрешение за товарене, разтоварване и складиране на стоки в свободната зона на пристанището в Рига. Данъчната администрация одобрява отчетността по смисъла на член 214 от Митническия кодекс на Съюза, в която Baltic Container регистрира стоките, поставени в свободната зона.

23 В рамките на счетоводна проверка на стоките, поставени в свободната зона, данъчната администрация приема, че някои несъюзни стоки по смисъла на член 5, точка 24 от Митническия кодекс на Съюза, в случая пластмасови кошници с имитация на ратан, въведени в свободната зона по море в три контейнера на 2 октомври 2018 г., 18 декември 2018 г. и 15 януари 2019 г. и вписани в отчетността на Baltic Container, са напуснали свободната зона на Рига на 2 октомври 2018 г., 18 декември 2018 г. и 17 януари 2019 г., без да бъдат поставени под следващ митнически режим. Следователно специалният митнически режим за складиране в свободна зона не е приключен. Данъчната администрация прави извода, че разглежданите стоки са били отклонени от митнически надзор, което според тази администрация води до възникване на митническо задължение спрямо Baltic Container по силата на член 79 от Митническия кодекс на Съюза.

24 С решение от 19 юли 2019 г. данъчната администрация разпорежда на Baltic Container да заплати вносни мита, ДДС, както и лихви за забава във връзка с двата вида облагане.

25 С решение от 9 юли 2021 г. Administratīvā apgabaltiesa (Окръжен административен съд, Латвия) отхвърля жалбата на Baltic Container срещу решението на данъчната администрация в частта относно вносните мита и ДДС. Тази юрисдикция отбелязва, че разглежданите стоки са изведени от съответната свободна зона въз основа на три товарителници, изготвени в съответствие с Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г., изменена с Протокола

от 5 юли 1978 г., в които митническият статус на стоките е посочен със знака „C“, който служи за обозначаване на „съюзни стоки“ по смисъла на член 5, точка 23 от Митническия кодекс на Съюза, което от своя страна е удостоверено с митническия печат и подписа на митнически служител (наричани по-нататък „товарителниците CMR“). След като въпросните стоки са напуснали свободната зона обаче, митническите служители констатирали, че не разполагат с документите, които да обосноват преминаването им от митническия статус на „несъюзни стоки“ към този на „съюзни стоки“.

26 Всъщност от приложимите правила следвало, че товарителница CMR може да служи като доказателство за митническия статус на съюзни стоки единствено по отношение на стоки, които вече имат такъв статус, а не по отношение на стоки, които го получават в резултат на промяна. Такава промяна на митническия статус можела да се докаже с митническа декларация, в която се посочва MRN, или с товарителница, в която също се посочва MRN, предоставен за такава митническа декларация. По този начин ръкописно отбелязване, указващо „статус C“, подпис и печат, поставени върху товарителница CMR, не можели — при липсата на посочен MRN, позволяващ да се констатира прилагането на митнически режим, предоставящ този митнически статус на несъюзни стоки — да послужат като доказателство за промяната на посочения статус в „съюзни стоки“.

27 Baltic Container подава касационна жалба срещу решението от 9 юли 2021 г., посочено в точка 25 от настоящото решение, пред Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд, Латвия), който е запитващата юрисдикция.

28 В подкрепа на касационната жалба Baltic Container твърди, че не е нарушило нито едно правно задължение като титуляр на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона (наричан по-нататък „титулярят“), че не е участвало умишлено в незаконното извеждане на разглежданите стоки от съответната свободна зона, и че не е знаело, нито е било в състояние да узнае, че извеждането на стоките е незаконно. Всъщност то вписало тези стоки в отчетността си в съответствие с одобрението, издадено от данъчната администрация, и ги предало на превозвача в съответствие с товарителниците CMR, които носели митническия печат, както и подписано от митнически служител отбелязване, указващо, че митническият статус на посочените стоки е този на съюзни стоки, което било в съответствие с митническата практика. Следователно Baltic Container имало право да очаква приключване на специалния митнически режим на складиране в свободна зона, под който били поставени тези стоки.

29 Baltic Container се позовава и на решение на Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Окръжен съд Рига, наказателно отделение, Латвия) от 5 февруари 2021 г., с което този съд е отменил административните санкции, наложени на жалбоподателя в главното производство под формата на санкции поради същите факти като разглежданите в настоящото дело. Според това решение Baltic Container не е нарушило член 215, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, тъй като не е извело разглежданите стоки от съответната свободна зона, преди да приложи следващия митнически режим. По-специално посоченият съд постановява, че няма никаква причина да се приеме, че товарителница CMR, върху която е отбелязан „статус C“ и върху която са положени печатът на митницата, както и подписът на митнически служител, не е достатъчна, за да бъдат поставени тези стоки под следващ митнически режим. Същият съд констатирал и че съществува митническа практика, според която стоките се поставят под следващ митнически режим, когато върху свързаната с тях товарителница CMR е отбелязан „статус C“, удостоверен с печата на митническото учреждение.

30 Данъчната администрация твърди, че при извеждането на разглежданите стоки от съответната свободна зона Baltic Container не е внимавало те да бъдат поставени под следващ митнически режим, нито е посочило в отчетността си данните, предвидени в член 178, параграф 1, буква б) от Делегиран регламент 2015/2446. Според данъчната администрация митническият статус на несъюзни стоки може да бъде променен в съюзни стоки само като се приложи следващ митнически режим след подаването на митническа декларация, идентифицирана посредством MRN. Така Baltic Container трябвало да посочи в отчетността си MRN, който позволява да се идентифицира митническата декларация, довела до промяната на митническия статус на въпросните стоки от несъюзни в съюзни такива, тъй като отбелязването „статус C“ върху товарителниците CMR не било достатъчно за тази цел.

31 Запитващата юрисдикция се съмнява дали е възможно Baltic Container да контролира митническия статус на разглежданите стоки въз основа на MRN, посочен върху товарителниците CMR, и да провери автентичността на документ T2L, въз основа на който митнически орган на друга държава членка можел да промени този статус, тъй като не е сигурно, че това дружество е имало достъп до изискваните за тази цел бази данни. Освен това към момента на извършване на разглежданите в главното производство операции практиката на данъчната администрация се състояла в това всички съюзни стоки да бъдат подложени на допълнителен митнически контрол преди извеждането им от съответната пристанищна зона, тъй като вместо доказателство за митническия статус на съюзните стоки товарителниците CMR съдържат отбелязване на този статус, подписано от митническия служител и носещо печата на мястото за митнически контрол.

32 Запитващата юрисдикция уточнява също, че според акта на одобрение от страна на латвийските митнически органи на формата на водената от Baltic Container отчетност, то трябва да съхранява тази отчетност в онлайн система и да позволи на митническите органи да получат достъп до тази система. Според акта на одобрение Baltic Container трябвало да съхранява оригиналите и копията на транспортните документи, които придружават стоките, въведени в съответната свободна зона и изведени от нея. Ако стоките са въведени в свободната зона или изведени от нея посредством изготвянето на митническа декларация или на декларация за реекспорт с посочен MRN, Baltic Container не било длъжно като титуляр да съхранява копията на този MRN за въпросните стоки. За да се избегне дублиране на информацията в базите данни на митницата и в тези на терминалите, посоченият акт на одобрение е бил изменен впоследствие, за да се предвиди, че когато даден товар е деклариран или поставен под митнически режим и му е предоставен MRN, не е необходимо да се съхраняват копията на транспортните документи.

33 Запитващата юрисдикция приема, че при тези условия следва да се отправи запитване до Съда относно тълкуването на митническото законодателство на Съюза във връзка с условията за приключване на митническия режим на складиране в свободна зона, както и във връзка със задълженията на предприятие като Baltic Container относно данните, които следва да се съхраняват в отчетността му, и относно евентуалната проверка на промяна в митническия статус. В случай че митническите правила на Съюза следва да се тълкуват в смисъл, че промяна в митническия статус не може да се извърши според подробните правила, прилагани от Baltic Container, запитващата юрисдикция поставя и въпроса дали това дружество може да има оправдани правни очаквания от практиката на митническите органи, която се състои в указване на митническия статус на стоките, извеждани от свободна зона, върху товарителниците CMR.

34 Запитващата юрисдикция иска също да се установи дали принципът на силата на пресъдено нещо, признат в националното право и в правото на Съюза, ѝ забранява да прави изводи, различни от тези, до които е стигнал Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Окръжен съд Рига, наказателно отделение) в решение от 5 февруари 2021 г., придобило сила на пресъдено нещо, според което Baltic Container не е виновно за неизпълнение по смисъла на член 79 от Митническия кодекс на Съюза на задълженията, които има по силата на митническото законодателство на Съюза.

35 При тези обстоятелства Augstākā tiesa (Senāts) (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446, във връзка с член 214, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, специалният режим свободна зона да бъде приключен, без в електронната система за отчетност да е въведен [MRN] за указване на митническата декларация, въз основа на която стоките са поставени под следващ митнически режим?

2) Допускат ли член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, както и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446, титулярят на специален режим свободна зона да приключи този режим единствено въз основа на отбелязване на митнически статус на стоките, направено от митническия служител в транспортния документ за същите (товарителница CMR), без сам да извърши проверка на валидността на статуса на тези стоки?

3) При отрицателен отговор на втория преюдициален въпрос, какъв трябва да бъде обхватът на проверката съгласно член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, както и съгласно член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446, за да се счита, че специалният режим свободна зона е приключен правилно?

4) Може ли титулярят на специалния режим свободна зона да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания въз основа на потвърждение от страна на митническите органи, че митническият статус на стоките е променен от „несъюзни стоки“ на „съюзни стоки“, включително ако това потвърждение не съдържа основанието за посочената промяна, нито данни, които да позволяват съответното основание да бъде проверено?

5) При отрицателен отговор на четвъртия преюдициален въпрос, с оглед на принципа на силата на пресъдено нещо, прогласен в националното право и в правото на Съюза, може ли обстоятелството, че по друго дело, образувано пред национален съд, с влязло в сила решение е прието, че в съответствие с процедурите, установени от митническите органи, титулярят на митническия режим не е извършил никакво нарушение, що се отнася до митническия режим свободна зона, да бъде основание за освобождаване от митническо задължение, възникнало по силата на член 79, параграф 1, буква а) и параграф 3, буква а) от Митническия кодекс на Съюза?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

36 С първия въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 214, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат титулярят да укаже в отчетността си, че митническият режим свободна зона, под който са били поставени съответните стоки, е приключил, без да посочва в тази отчетност MRN, който идентифицира митническата декларация, съответстваща на поставянето на тези стоки под следващ митнически режим.

37 Член 214, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс на Съюза налага на титуляря задължението да води подходяща отчетност във форма, одобрена от митническите органи. Според член 214, параграф 1, втора алинея отчетността съдържа информацията и данните, които позволяват на митническите органи да упражняват надзор на съответния режим, по-специално що се отнася до идентифицирането на стоките, поставени под този режим, техния митнически статус и тяхното движение.

38 Обхватът на това задължение е уточнен в член 178, параграф 1 от Делегиран регламент 2015/2446, който изброява какво трябва да съдържа въпросната отчетност и който предвижда по-специално условията, при които титулярят е длъжен да включи MRN в нея.

39 Що се отнася по-специално до член 178, параграф 1, буква б), тази разпоредба посочва две отделни задължения, а именно че отчетността трябва да съдържа, от една страна, MRN или — когато няма такъв — друг номер или код за указване на митническите декларации, въз основа на които стоките са поставени под специален режим, и от друга страна, когато режимът е бил приключен, сведения за начина на приключването му.

40 Що се отнася до първото от тези задължения обаче, следва да се отбележи, както прави генералният адвокат в точка 41 от заключението си, че според член 158, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза поставянето на стоки под специалния митнически режим свободна зона не изисква митническа декларация, така че във връзка с поставянето на стоките не се предоставя никакъв MRN.

41 Що се отнася до второто от посочените задължения, то се отнася до приключването на специалния режим, под който са поставени съответните стоки. В съответствие с член 215, параграф 1 от този кодекс специалният митнически режим свободна зона може да бъде приключен по четири различни начина. Първо, когато стоките, поставени под този режим, са поставени под следващ митнически режим, второ, когато са изведени от митническата територия на Съюза, трето, когато са унищожени, без да са останали отпадъци, и четвърто, когато са изоставени в полза на държавата.

42 В случая запитващата юрисдикция посочва, че трите товара, разглеждани в главното производство, са поставени под специалния митнически режим свободна зона като несъюзни стоки и са изведени от нея в кратък срок като съюзни стоки. Такава промяна в митническия статус на разглежданите стоки обаче може да се извърши едва след поставянето им под митническия режим допускане за свободно обращение.

43 Всъщност в съответствие с член 201, параграф 3 от Митническия кодекс на Съюза на несъюзна стока, която е допусната за свободно обращение, се придава митнически статус на съюзна стока. От друга страна, от член 247, параграф 1 от този кодекс следва, че докато останат в свободната зона, несъюзните стоки могат да бъдат допуснати за свободно обращение.

44 За тази цел съответните стоки са предмет на митническа декларация в съответствие с член 158, параграф 1 от Митническия кодекс, на която се предоставя MRN по смисъла на член 1, точка 22 от Делегиран регламент 2015/2446, при условията, предвидени в член 226 от Регламент за изпълнение 2015/2447.

45 В съответствие с член 226, първа алинея от Регламент за изпълнение 2015/2447, освен когато митническата декларация се прави в устна форма или чрез действие, което се счита за митническо деклариране, или когато е под формата на вписване в отчетността на декларатора, митническите органи му предоставят MRN за нея.

46 Действително според въпросния член 226, втора алинея последният не се прилага до датите съответно на въвеждането на автоматизираната система за износ и на новата компютризирана система за транзита и подобрението на националните системи във връзка с вноса, посочени в приложението към Решение за изпълнение 2014/255.

47 Безспорно е обаче, че първият въпрос се основава на две подразбиращи се предпоставки. Първата е, че фактите по главното производство не попадат в обхвата на който и да е от трите особени случая, посочени във въпросния член 226, първа алинея, при които не се предоставя MRN. Втората подразбираща се предпоставка е, че тези факти са настъпили след датата на въвеждане на автоматизираната система за износ и на новата компютризирана система за транзита, както и след датата на подобрение на латвийските системи във връзка с вноса, посочени в приложението към Решение за изпълнение 2014/255.

48 Следователно на този въпрос следва да се отговори, като се изхожда от постулата, че за разлика от първоначалното поставяне на съответните стоки под специалния режим свободна зона, последващото поставяне на тези стоки под митническия режим свободно обращение е трябвало да доведе до митническа декларация и че следователно към момента, в който е приключил режимът свободна зона, декларантът е трябвало да разполага с MRN, с който тази декларация се идентифицира.

49 При това положение следва да се отбележи, че второто изискване, поставено в член 178, параграф 1, буква б) от Делегиран регламент 2015/2446, настоява само отчетността на титуляря да съдържа сведения за начина на приключване на режима, без да изисква в отчетността да фигурира MRN.

50 По подобен начин, що се отнася до член 178, параграф 1, буква в) от делегирания регламент, тази разпоредба налага данните, с които еднозначно се указват документите, визирани от посочената разпоредба, да бъдат отбелязани в отчетността на титуляря, без да изисква в нея да фигурира MRN.

51 От това следва, че тази разпоредба не задължава титуляря да отбелязва в отчетността си MRN, който идентифицира митническата декларация, довела до приключване на специалния митнически режим складиране в свободна зона посредством поставянето на съответните стоки под митническия режим допускане за свободно обращение.

52 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 214, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат титулярят да включи в отчетността си сведения за начина на приключване на митническия режим свободна зона и данни, позволяващи идентифицирането на всеки документ относно приключването, различен от митническа декларация, без в отчетността да се отбелязва MRN, с който се идентифицира митническата декларация, съответстваща на поставянето на засегнатите стоки под следващ митнически режим.

По втория и третия въпрос

53 С втория и третия въпрос, които следва да се разгледат заедно, по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, както и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446 трябва да се тълкуват в смисъл, че:

– не допускат титулярят да включи в отчетността си приключването на специалния митнически режим свободна зона по отношение на някои стоки и че не допускат по този повод той да включи в отчетността си само информация, свързана единствено с товарителница CMR, придружаваща стоките при извеждането им от съответната свободна зона, в която се съдържа указание за митническия статус на посочените стоки, удостоверено с митническия печат и подписано от митнически служител,

– изискват титулярят да провери истинността на това указание.

54 На първо място, от предоставените от запитващата юрисдикция указания става ясно, че товарителниците CMR, върху които ръкописно е отбелязано „статус C“, което отбелязване е удостоверено от митническия печат и е подписано от митнически служител, действително показват, че митническият статус на съответните стоки е променен от „несъюзни стоки“ на „съюзни стоки“. Тези товарителници обаче не съдържат достатъчно ясни сведения за конкретния начин, по който е приключен специалният митнически режим складиране в свободна зона. От това следва, че включването в отчетността на титуляря на позоваване на такива товарителници не отговаря на второто изискване, поставено в член 178, параграф 1, буква б) от Делегиран регламент 2015/2446, в отчетността да се посочват сведения за начина на приключване на посочения режим, още повече че то не отговаря на изискването, поставено в член 178, параграф 1, буква в) от Делегиран регламент 2015/2446, в отчетността да се посочват данни, позволяващи идентифицирането на всякакви документи, отнасящи се до съответното приключване на режима.

55 При това положение трябва да се вземе предвид, както отбелязва генералният адвокат в точка 44 от заключението си, че член 178, параграф 3 предвижда митническите органи да могат да отменят изискването за част от сведенията по параграфи 1 и 2 от посочения член 178, когато това не се отразява неблагоприятно на митническия надзор и контрол върху използването на специален режим. Ето защо запитващата юрисдикция следва да провери дали латвийските митнически органи в съответствие със същия член 178,

параграф 3 са отменили задължението за титуляря да включи в отчетността си сведения за начина на приключване на специалния митнически режим свободна зона, както и данните, позволяващи да се идентифицират всякакви документи, отнасящи се до приключването.

56 От това следва, че титулярят може да изпълни задълженията си за отчетност във връзка с приключването на специалния митнически режим свободната зона, под който са поставени несъюзни стоки, като включи в отчетността си информация относно товарителница CMR, придружаваща тези стоки при извеждането им от съответната свободна зона, указвайки митническия им статус под формата на отбелязване, направено от митническите органи, при условие че тези органи са премахнали задължението да се предоставят по-ясни сведения за начина на приключване на специалния митнически режим в приложение на член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446, което запитващата юрисдикция следва да провери в делото по главното производство.

57 На второ място, що се отнася до проверката на указания митнически статус върху товарителниците CMR, следва да се отбележи, както прави генералният адвокат в точка 55 от заключението си, че Митническият кодекс не установява никакво особено задължение в тежест на титуляря да провери точността на данните и другите указания в предадените му документи.

58 Несъмнено в качеството си на търговец титулярят трябва да прояви поне минимална бдителност. Доколкото обаче при прочита на товарителница не е очевидно за всеки търговец, че указаното в нея буди съмнение, което запитващата юрисдикция трябва да провери в делото по главното производство, като вземе предвид обстоятелството, че отбелязването на статуса на съответните стоки върху товарителниците CMR е освен това удостоверено от митническия печат и е подписано от митнически служител, титулярят не може да бъде упрекнат, че не е проверил точността на отбелязването.

59 Ето защо на втория и третия въпрос следва да се отговори, че член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, както и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446 трябва да се тълкуват в смисъл, че:

– допускат титулярят да включи в отчетността си приключването на специалния митнически режим свободна зона по отношение на някои стоки и че допускат по този повод той да включи в отчетността си само информация, свързана единствено с товарителница CMR, придружаваща стоките при извеждането им от съответната свободна зона, в която се съдържа указание за митническия статус на посочените стоки, удостоверено с митническия печат и подписано от митнически служител, при условие че митническите органи са разрешили този начин на приключване в приложение на член 178, параграф 3,

– не изискват титулярят да провери истинността на това указание.

По четвъртия въпрос

60 С четвъртия въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали принципът на защита на оправданите правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че указването на митническия статус на съюзни стоки върху товарителница CMR, придружаваща тези стоки при извеждането им от свободна зона, удостоверено от митническия печат и подписано от митнически служител, може да породи такива

очаквания у титуляря за валидността на промяна в митническия статус на тези стоки с оглед на митническото законодателство, при положение че в товарителницата не се посочва основанието за тази промяна.

61 В началото следва да се отбележи, че този въпрос се поставя, в случай че запитващата юрисдикция констатира, с оглед на отговора, даден на втория и третия въпрос, че латвийските митнически органи не са приели формален акт в приложение на член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446, за да отменят задълженията, предвидени в член 178, параграф 1, букви б) и в) относно сведенията и данните, позволяващи еднозначното идентифициране на документите относно приключването на специалния митнически режим, които трябва да се съдържат в отчетността на титуляря.

62 От друга страна, тъй като, както бе изложено в точка 57 от настоящето решение, Митническият кодекс не установява никакво особено задължение в тежест на титуляря да провери точността на данните, които се съдържат в предадените му документи, по същество запитващата юрисдикция поставя въпроса за условията, при които титулярят може да се позове на оправдани правни очаквания за това съответства ли отчетността му на задълженията, произтичащи от член 178 от Делегиран регламент 2015/2446.

63 При тези условия, както отбелязва генералният адвокат в точка 69 от заключението си, възниква по-специално въпросът при какви условия постоянна административна практика — която се състои в поставяне върху товарителници CMR, придружаващи стоки при извеждането им от свободната зона, на подписано отбелязване и на печат, указващи, че стоките са получили митническия статус на съюзни стоки — може да породи у титуляря оправдани правни очаквания във факта, че в приложение на член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446 митническите органи са отменили изискването за част от сведенията по параграфи 1 и 2 от този член и във факта, че включването в отчетността на титуляря на информация, свързана единствено с товарителници CMR, които съдържат отбелязване на митническите органи, е достатъчно.

64 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е част от правния ред на Съюза и е задължителен за всеки национален орган, който прилага правото на Съюза (решение от 14 юли 2022 г., Sense Visuele Communicatie en Handel vof, C-36/21, EU:C:2022:556, т. 26 и цитираната съдебна практика).

65 От това следва, че при прилагането на разпоредбите на Митническия кодекс националните органи са длъжни да спазват този принцип. Правото да се позове на този принцип, като следствие от принципа на правната сигурност, обаче принадлежи на всяко лице в положение, при което дадена администрация е създала у него основателни очаквания. Уверения, които могат да породят такива очаквания, независимо от формата, в която са предадени, представляват конкретните, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. За сметка на това никой не може да твърди нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания при липсата на конкретни уверения, дадени му от администрацията (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., Литва и др./Парламент и Съвет (Пакет за мобилност), C-541/20—C-555/20, EU:C:2024:818, т. 616). Освен това действията на натоварен с прилагането на правото на Съюза национален орган, които са в противоречие с това право, не биха могли да породят у икономическия оператор оправдано правно очакване (вж. в този смисъл решение от 14 юли 2022 г., Sense Visuele Communicatie en Handel vof, C-36/21, EU:C:2022:556, т. 27 и 28 и цитираната съдебна практика).

66 В това отношение се налага констатацията, че член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446 не предвижда точни подробни правила, съгласно които митническите органи могат да отменят изискването за част от сведенията по параграфи 1 и 2 от този член. При тези условия постоянна административна практика — състояща се в това да се приеме, че включването в отчетността на титуляря на информацията относно товарителница CMR, придружаваща съответните стоки при извеждането им от свободна зона, заедно с указването на митническия статус, удостоверено от митническия печат и подписано от митнически служител, е достатъчно за приключването на специалния митнически режим — не противоречи на член 178, параграф 1, букви б) и в) и на параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446.

67 Следователно при наличието на такава практика титулярят може да се позове на оправдани правни очаквания относно това съответства ли отчетността му на член 178 от Делегиран регламент 2015/2446. Такъв може да бъде по-конкретно случаят, ако в миналото митническите органи са посочвали на титуляря точно, безусловно и непротиворечиво, че включването в отчетността му на данните, позволяващи да се идентифицира товарителница CMR с това указване, е достатъчно, за да се приеме, че той е изпълнил задълженията си по посочения член. В такъв случай титулярят може да има оправдани правни очаквания във факта, че в съответствие с член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446 митническите органи са отменили изискването за част от сведенията по параграф 1 от този член.

68 Ето защо на четвъртия въпрос следва да се отговори, че принципът на оправдани правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че титулярят може да обоснове такива оправдани очаквания за това, че отчетността му съответства на член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446, въз основа на постоянна практика на митническите органи, от която следва точно и безусловно, че включването в отчетността единствено на информация относно товарителница CMR, придружаваща съответните стоки при извеждането им от свободна зона, заедно с ръкописното указване на митническия статус, удостоверено от митническия печат и подписано от митнически служител, е достатъчно, за да се изпълнят задълженията, произтичащи от тази разпоредба.

По петия въпрос

69 С петия въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали правото на Съюза допуска прилагането на национална разпоредба относно силата на пресъдено нещо, която задължава юрисдикция на държава членка да отмени митническо задължение, дължимо от титуляря в приложение на член 79 от Митническия кодекс на Съюза, с мотива че юрисдикцията на тази държава членка, компетентна да осъществи контрол върху законосъобразността на административната санкция, наложена на този титуляр за същите митнически операции и по същите съображения като тези, от които произтича това задължение, е констатирала в съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, че той не е нарушил задълженията си по митническото законодателство на Съюза.

70 В началото следва да се уточни, че отговорът на този въпрос се дава в случай, че запитващата юрисдикция приеме, от една страна, че митническите органи формално не са отменили релевантните задължения на титуляря в приложение на член 178, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/2446, а от друга страна, че при обстоятелствата по делото в

главното производство титулярят не може да се позове на оправдани правни очаквания за съответствието на отчетността му с член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446.

71 След това уточнение следва да се припомни, че принципът на силата на пресъдено нещо е от значение както за правния ред на Съюза, така и за националните правни системи. Действително с цел да се гарантира както стабилността на правото и на правоотношенията, така и доброто правораздаване, е важно съдебните решения, които са влезли в сила след изчерпване на възможностите или изтичане на сроковете за обжалване, да не могат повече да бъдат оспорвани (вж. в този смисъл решение от 7 април 2022 г., Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, т. 92 и цитираната съдебна практика).

72 Следователно правото на Съюза не задължава националния съд да не прилага вътрешноправните процесуални норми, от които произтича силата на пресъдено нещо на дадено решение, дори ако това позволява да се отстранят последиците от вътрешно правоотношение, които са несъвместими с това право. Следователно в правото на Съюза няма изискване националният съдебен орган по принцип да е длъжен да преразгледа свое ползващо се със сила на пресъдено нещо решение, за да вземе предвид направено от Съда тълкуване на релевантна разпоредба от това право (решение от 2 април 2020 г., CRPNPAC и Vueling Airlines, C-370/17 и C-37/18, EU:C:2020:260, т. 89 и 90 и цитираната съдебна практика).

73 При липсата на правна уредба на Съюза в тази област редът и условията за прилагане на принципа за силата на пресъдено нещо се определят във вътрешния правен ред на държавите членки по силата на принципа за процесуалната автономия на последните. Те обаче не трябва да са по-неблагоприятни от прилаганите към подобни вътрешни положения (принцип на равностойност), нито да са определени така, че да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред на Съюза (принцип на ефективност) (решение от 7 април 2022 г., Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, т. 100 и цитираната съдебна практика).

74 Освен това всеки случай, в който се поставя въпросът дали съответната национална процесуална разпоредба прави прилагането на правото на Съюза невъзможно или прекомерно трудно, трябва да бъде анализиран, като се държи сметка за мястото на тази разпоредба в цялото производство пред различните национални органи и за развитието и особеностите на това производство. В това отношение при необходимост следва да се вземат под внимание принципите, които стоят в основата на националната правораздавателна система, като гарантирането на правото на защита, принципа на правната сигурност и правилното протичане на производството (решение от 2 април 2020 г., CRPNPAC и Vueling Airlines, C-370/17 и C-37/18, EU:C:2020:260, т. 93).

75 В този смисъл е постановено, че принципът не ефективност не допуска тълкуване на принципа на силата на пресъдено нещо, което би задължило националния съдия да възпроизведе неправилно тълкуване и прилагане на правото на Съюза единствено поради факта, че макар да има различен предмет, висящото пред него дело се отнася до същото правоотношение или до същия основен въпрос, разрешен от съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо. Всъщност подобни пречки пред ефективното прилагане на нормите на правото на Съюза не могат да бъдат разумно обосновани от принципа на правна сигурност и следователно трябва да се считат за противоречащи на принципа на ефективност (вж. в този смисъл решения от 3 септември 2009 г., Fallimento Olimpiclub,

C-2/08, EU:C:2009:506, т. 29—31, от 2 април 2020 г., CRPNPAC и Vueling Airlines, C-370/17 и C-37/18, EU:C:2020:260, т. 94—96, и от 7 април 2022 г., Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, т. 102—104).

76 От запитващата юрисдикция обаче не се иска да възпроизведе неправилно тълкуване и прилагане на правото на Съюза, произтичащо от съдебно решение, което е влязло в сила по отношение на правоотношение или основен въпрос, разглеждан по спор с различен предмет.

77 Всъщност, първо, делото, разгледано от Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Окръжен съд Рига, наказателно отделение), и делото в главното производство се отнасят до едни и същи митнически операции.

78 Второ, безспорно е вярно, че неизпълнението на митническо задължение може да породи редица правни последици, като възникването на основно митническо задължение, състоящо се от вносни мита и ДДС, от една страна, и от свързаните с него лихви, от друга страна. Това не променя факта, както става ясно от акта за преюдициално запитване, че както главното задължение, така и свързаните с него лихви за забава се дължат от титуляря по силата на едно и също решение на данъчната администрация и във всички случаи произтичат от твърдяното неизпълнение на същите задължения във връзка с отчетността на титуляря като тези, до които се е отнасяло делото, разгледано от Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (Окръжен съд Рига, наказателно отделение).

79 При тези условия, доколкото латвийското право предвижда правило, че административните съдилища са обвързани от решенията на наказателните съдилища, оспорването на това твърдяно неизпълнение, предявено в рамките на съдебни производства във връзка със същите митнически операции, по принцип би трябвало да се уреди еднообразно. Принципът на ефективност обаче не може да бъде пречка за зачитането на силата на пресъдено нещо, с която се ползва съдебно решение, което е влязло в сила, при условие че това спазване не поражда последици по отношение на спорове, различни от тези, които оспорват законосъобразността на едно и също административно решение или правната квалификация на фактите, свързани със същите митнически операции.

80 Ето защо на петия въпрос следва да се отговори, че правото на Съюза допуска прилагането на национална разпоредба относно силата на пресъдено нещо, която задължава юрисдикция на държава членка да отмени митническо задължение, дължимо от титуляря в приложение на член 79 от Митническия кодекс на Съюза, с мотива че юрисдикцията на тази държава членка, компетентна да упражни контрол върху законосъобразността на административната санкция, наложена на този титуляр за същите митнически операции и по същите съображения като тези, от които произтича това задължение, е констатирала в съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, че той не е нарушил задълженията си по митническото законодателство на Съюза.

По съдебните разноски

81 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 214, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент на Комисията (ЕС) 2015/2446 от 28 юли 2015 година за допълнение на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на подробни правила за някои от разпоредбите на Митническия кодекс на Съюза**

   трябва да се тълкуват в смисъл, че

   допускат титулярят на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона да включи в отчетността си сведения за начина на приключване на митническия режим свободна зона и данни, позволяващи идентифицирането на всеки документ относно приключването, различен от митническа декларация, без в отчетността да се отбелязва основният референтен номер, с който се идентифицира митническата декларация, съответстваща на поставянето на засегнатите стоки под следващ митнически режим.

2) **Член 214, параграф 1 и член 215, параграф 1 от Регламент № 952/2013 и член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446**

   трябва да се тълкуват в смисъл, че:

   – **допускат титулярят на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона да включи в отчетността си приключването на специалния митнически режим свободна зона по отношение на някои стоки и че допускат по този повод той да включи в отчетността си само информация, свързана единствено с товарителница, изготвена в съответствие с Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г., изменена с Протокола от 5 юли 1978 г., и придружаваща стоките при извеждането им от съответната свободна зона, в която се съдържа указание за митническия статус на посочените стоки, удостоверено с митническия печат и подписано от митнически служител, при условие че митническите органи са разрешили този начин на приключване в приложение на член 178, параграф 3,**

   – **не изискват титулярят на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона да провери истинността на това указание.**

3) **Принципът на оправдани правни очаквания трябва да се тълкува в смисъл, че**

титулярят на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона може да обоснове такива оправдани очаквания за това, че отчетността му съответства на член 178, параграф 1, букви б) и в) от Делегиран регламент 2015/2446, въз основа на постоянна практика на митническите органи, от която следва точно и безусловно, че включването в отчетността единствено на информация относно товарителница, изготвена в съответствие с Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, подписана в Женева на 19 май 1956 г., изменена с Протокола от 5 юли 1978 г., и придружаваща съответните стоки при извеждането им от свободна зона, заедно с ръкописното указване на митническия статус, удостоверено от митническия печат и подписано от митнически служител, е достатъчно, за да се изпълнят задълженията, произтичащи от тази разпоредба.

4) **Правото на Съюза допуска прилагането на национална разпоредба относно силата на пресъдено нещо, която задължава юрисдикция на държава членка да отмени митническо задължение, дължимо от титуляря на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона в приложение на член 79 от Регламент № 952/2013, с мотива че юрисдикцията на тази държава членка, компетентна да упражни контрол върху законосъобразността на административната санкция, наложена на този титуляр на разрешение за упражняване на дейности в свободна зона за същите митнически операции и по същите съображения като тези, от които произтича това задължение, е констатирала в съдебно решение, придобило сила на пресъдено нещо, че той не е нарушил задълженията си по митническото законодателство на Съюза.**

Подписи